

РЕШЕНИЕ

№ 36209

гр. София, 04.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9550** по описа за **2025** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от директор на Регионална инспекция по околна среда и водите (РИОСВ) - С., съгласно заповед за заместване № РД-97 от 24.09.2021г. срещу Решение № 2848 от 27.07.2025г., постановено по НАХД № 1793/2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение (НО), 5-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 279 от 12.11.2021г., издадено от директора на Регионална инспекция по околната среда и водите към Министерството на околната среда и водите на Република България, с което на „МАКС РИСАЙКЛИНГ“ ООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. К. П., на основание чл. 135, ал. 1, т. 3, предл. 2 от Закона за управление на отпадъците (ЗУО) е наложена имуществена санкция в размер на 2 000.00 (две хиляди) лева.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН въззивното решение е обжалвано, с искане да бъде отменено, като бъде и потвърдено отмененото с него наказателно постановление. В сезиращата съда касационна жалба са изложени доводи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, поради нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Твърди се, че актът за установяване на административно нарушение (АУАН) е издаден при спазване на разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН, като е посочена датата на съставяне на акта и датата и мястото на извършване на нарушението. На 12.03.2021г. е

било прекратено продължителното бездействие, представляващо неводене на отчетност, чрез попълване на отчетна книга по образец, съгласно Приложение № 1 от Наредба № 1 от 04.06.2014г., а място на извършване на нарушението - мястото на площадката на дружеството в [населено място], район „П.“, [населено място], м. През Искър, ПИ № 35239.6109.2. По отношение на наказателната отговорност е изразено становище, че същата е ангажирана за проявено от дружеството трайно бездействие, с оглед на разпоредбите на чл. 44, ал. 1 от ЗУО и чл. 7, т. 1 от Наредба № 1 от 04.06.2014г. На следващо място е посочено, че наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН, при пълно спазване на предвидената законова процедура. В заключение е посочено, че обстоятелствените части на АУАН и НП съдържат твърдения за мястото и времето на извършване, установяване на нарушението и релевантни факти.

В съдебно заседание касаторът - директор на Регионална инспекция по околна среда и водите - С., редовно призован, не се явява, не изпраща представител.

Ответникът „МАКС РИСАЙКЛИНГ“ ООД с ЕИК[ЕИК], представлява се от адв. Л. Л. с приложено по делото пълномощно. Оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно. Изразява становище за погасено правомощие по налагане и изпълнение на административното наказание, с оглед изтеклата абсолютна давност. На следващо място се твърди, че в хода на административнонаказателното производство са налице множество процесуални нарушения – непълно и неясно описание на нарушението, погрешно определена дата на извършване на нарушението, неправилна санкция. Претендира присъждане на разноски по предоставен списък по чл. 80 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., изразява становище, че решението на въззивния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Административен съд София–град, XXII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови оспореното решение, Софийският районен съд е приел за установено от фактическа страна, че на 11.03.2021г. органите на РИОСВ извършили проверка на площадка за дейности с отпадъци, стопанисвана от дружество „МАКС РИСАЙКЛИНГ“ ООД, находяща се на адрес [населено място], район „П.“, [населено място], м. „През Искър“, ПИ № 35239.6109.2. Пред проверяващите органи не е била представена отчетна книга по Приложение № 4 към Наредба № 1 от 04.06.2014г. за реда и образците, по които се предоставя информация за дейностите по отпадъците, както и реда за водене на публични регистри, с водена отчетност за извършваните дейности с отпадъци. Резултатите от нея били отразени в Констативен протокол (КП) № ККФОС - ИМ – 10 от 11.03.2021г. и на дружеството било предписано да представи в РИОСВ - С. за проверка отчетна книга с водена отчетност по Приложение № 4, съгласно изискванията на наредбата по чл. 48, ал. 1 от ЗУО, в срок до 18.03.2021г.

На 12.03.2021г. е била извършена проверка по последващ контрол на „МАКС РИСАЙКЛИНГ“ ООД, отразена в КП № ККФОС-СА-10 от 12.03.2021г., като в деня на проверката е била представена 1 брой отчетна книга по Приложение № 4, незаверена от директора на РИОСВ - С.. В констативния протокол от извършената проверка е било отразено, че в книгата, в графа:

- „Получен отпадък“ е водена отчетност от 22.02.2019г. (датата на първи направен запис) до 26.02.2021г. (датата на последно направен запис), като за м. февруари, дружеството е водило отчетност единствено за отпадъци с кодове: 15 01 01, 16 01 19 и 19 12 04, а за останалите 4 отпадъци, вписани в Решение № 12 - РД - 1142 – 01 от 14.11.2014г. липсвали записи.
- „Третиран отпадък“ е водена отчетност от 02.11.2018г. (датата на първи направен запис) до 10.12.2020г. (датата на последно направен запис), като отчетността била за всички отпадъци, вписани в регистрационния документ. След 10.12.2020г. (датата на последно направения запис) до датата на проверката - 12.03.2021г., дружеството не е водило отчетност за вписаните в Решение № 12 - РД - 1142-01 от 14.11.2014г., общо 7 (седем) отпадъка.
- „Образуван отпадък от третиране“ е водена отчетност от 23.01.2020г. (датата на първи направен запис) до 26.06.2020г. (датата на последно направен запис) за отпадъци с кодове: 19 12 02, 19 12 03 и 19 12 04. След 26.06.2020г. (датата на последно направения запис) до датата на проверка - 12.03.2021г., дружеството не е водило отчетност за образуваните от дейността си отпадъци.
- „Предадени отпадъци“ е водена отчетност от 15.02.2019г. (датата на първи направен запис) до 11.05.2020г. (датата на последно направения запис). След 11.05.2020г. (датата на последно направения запис) до датата на проверка - 12.03.2021г., дружеството не е водило отчетност за предаване на отпадъци.

С оглед на констатираното РИОСВ, приели, че „МАКС РИСАЙКЛИНГ“ ООД в качеството си на лице, притежаващо разрешение за дейности по третиране на отпадъци, издадено с Решение № 12 - РД - 1142 - 01 от 14.11.2014г. от директора на РИОСВ - С., не е заверило отчетна книга и не е водило отчетност на отпадъците, съгласно изискванията на Наредба № 1 от 04.06.2014г. Органите на РИОСВ приели, че описаното деяние представлявало нарушение на разпоредбата на чл. 44 от ЗУО във вр. с чл. 10, ал. 2, 3 и 4 от Наредбата и на 12.05.2021г. бил издаден акт за установяване на административни нарушения № 90/2021г., в присъствието на двама свидетели - И. В. Ц. и М. К. Д.. На 12.05.2021г., препис от него е връчен на управителя на дружеството Г. П.. В законоустановения срок е бил постъпило писмено възражение от дружеството, като била представена и отчетна книга, заверена на 18.11.2019г. от директора на РИОСВ - [населено място]. Въз основа на издадения АУАН, на 12.11.2021г. било издадено обжалваното Наказателно постановление № 279. В НП административнонаказващият орган възприел фактическа описана в АУАН, като в допълнение посочил, че датата на извършване на нарушението е била 12.03.2021г., а място - [населено място], [община], район „П.“, [населено място], м. „През Искър“, ПИ № 35239.6109.2 - площадката за дейности с отпадъци, стопанисвана от „МАКС РИСАЙКЛИНГ“ ООД и с описаното деяние дружеството е било нарушило чл. 44 от ЗУО във вр. с чл. 10, ал. 2, 3 и 4 от Наредбата и на основание чл. 135, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗУО му наложил имуществена санкция в размер на 2 000.00 (две хиляди) лева. Препис от НП е бил връчен на 14.01.2022г. на ответника по касационната жалба, чрез неговия законен представител.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, въззивният съд е приел, че издаденото наказателно постановление е незаконосъобразно и неправилно. От правна страна е приел, че при издаване на АУАН не са посочени дата и място на извършване на деянието, а в НП не е определена правилната дата и място на извършване на нарушението, с което са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване и ограничаване правото на защита на нарушителя. На следващо място е посочено, че в НП непълно и неясно е описано нарушението и на обстоятелствата, при което то е извършено, както и че е непълно и неясно описанието на фактическата обстановка от описанието в графите на отчетната книга, от

което не може да се направи извод за броят на извършените деяния, дали са били едно или четири. По отношение на неправилно приложения материален закон въззивният съд е приел, че в словесно описание на извършеното нарушение, в НП е посочено, че същото се изразява в незаверяване на отчетна книга и неводене на отчетност на отпадъците, което представлява две отделни нарушения, а правната квалификация, която АНО е определил, е по чл. 135, ал. 1, т. 3, предл. 2 от ЗУО.

С оглед на гореизложеното, настоящата съдебна инстанция намира, че към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла и не следва да разглежда решението на СРС по същество, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН по въпросите за обстоятелствата, изключващи административнонаказателната отговорност, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото в този закон не се предвижда друго. Препращането към чл. 11 от ЗАНН е по отношение на всички изключващи отговорността обстоятелства, уредени в общата част на НК: а) основанията, изключващи санкционирането и изтърпяването на наказанието; б) основанията за освобождаване от отговорност; в) основанията за освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание. Давността попада в първата група и е без съмнение обстоятелство, изключващо наказателната отговорност – тъй като тя може да се осъществи само, чрез наказателния процес, прекратяването му с изтичане на давността осуетява тази отговорност и като краен резултат я погасява. Същевременно ЗАНН няма собствена регламентация по този въпрос, поради което уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност от общата част на НК е субсидиарно приложима в административнонаказателния процес, съгласно чл. 11 от ЗАНН (Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015г. на ВКС и ВАС по т. дело № 1/2014г.).

С изтичането на предвидената от закона погасителна давност се изключва всяко административнонаказателно производство - чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките ѝ, нейното осъществяване не е допустимо. Последиците са както процесуални, така и материалноправни, тя погасява ангажирането на отговорността – наказателна или административнонаказателна на нарушителя, но и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за реализирането ѝ, наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание, това важи по идентичен начин и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения.

Продължителността на давността за тях съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН е 3 години, а съгласно чл. 80, ал. 3 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН, срокът ѝ тече от довършването им. Давността спира съгласно чл. 81, ал. 1 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН, когато преследването зависи от разрешаването на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Прекъсва се по силата на разпоредбата по чл. 81, ал. 2 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН, с всяко действие на надлежните органи предприето към санкционираното лице, след което почва да тече нова давност. Независимо колко пъти и/или за какъв период от време давността е спирана и прекъсвана, въпреки това съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН, производството по вменена отговорност на всяко едно административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с една втора надвишава този по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, във вр. чл. 11 от НК. В отсъствието на норма в ЗАНН за абсолютната погасителна давност и предвид препращането в чл. 11 от ЗАНН, субсидиарно приложими са чл. 81, ал. 3, във вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

В процесния случай с Наказателно постановление № 279 от 12.11.2021г., издадено от директора на Регионална инспекция по околната среда и водите към Министерството на околната среда и водите е наложена имуществена санкция в размер на 2 000.00 (две хиляди) лева за нарушение, извършено на 12.03.2021г. Това, именно е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното преследване, съгласно разпоредбата на чл. 80, ал. 3 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН.

Според правната уредба, в сила по време на извършването му, и затова приложима съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (изм. - ДВ, бр. 26 от 2010г.), във вр. чл. 11 от ЗАНН с половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца по нормата на чл. 81, ал. 3 от НК, във вр. чл. 11 ЗАНН. Така при начален момент 12.03.2021г., срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН от 4 години и 6 месеца е изтекъл на 12.09.2025г./в денят на образуване на настоящото касационно производство/. Не подлежи на удължаване, вследствие на спиране или прекъсване на течението ѝ, с каквито и да е процесуални действия в досъдебната и/или съдебната фаза на административнонаказателния процес. Няма нормативни изключения, заради които да не важи. Давността погасява административнонаказателната отговорност, тъй като прави недопустимо административнонаказателното производство, в рамките на което тя може да се осъществява.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, право на разноси има ответникът на касационната жалба. Такива са претендирани в размер на 390.00 лева, и съгласно договор за правна защита и съдействие от 01.09.2025г. представляват договорено и платено по банков път (видно от предоставено платежно нареждане) адвокатско възнаграждение за защита пред касационната инстанция. Договореното и платено адвокатско възнаграждение е под минималния размер и съответства на фактическата и правна сложност на делото, поради което претенцията на ответника е основателна.

Водим от горното Административен съд София-град, XXII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ в сила Решение № 2848 от 27.07.2025г., постановено по НАХД № 20221110201793/2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 5-ти състав. ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство поради изтекла абсолютна погасителна давност.

ОСЪЖДА Регионална инспекция по околната среда и водите - С. към Министерството на околната среда и водите да заплати на „МАКС РИСАЙКЛИНГ“ ООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Г. К. П., разноси в размер на 390 (триста и деветдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.